

Nincs szeme

Nincs szeme, mégis a szeme
láttára lótték le az apját.
Ez egy mondat. Ha Isten halott,
mi meg vakok vagyunk. Szükségem
van anyára, nőre és egy női kézre,
amely lefogja a szemem. Lehet
feleség, lánygyermek, unoka. De miért
én halok meg? Mindig én halok meg.
Az nem úgy van. Isten se akart, de
tényleg. Giccses naplemente volt. Még
az érzéketlenek is könnyes elmúlásra
gondoltak. Sose gondolja a hullám
a parton, hogy vége. Menne szépen vissza.
Fövenyirányba és vissza. Ahonnan jött, ahova
megy, az az éjszakája, napja. Akkor ki az apja, akit
a szeme láttára? Pislogott. És nagy, üreges
szemét, amibe születése óta nem tudott a fény
bejutni, akkorára, olyan óriásira
nyitotta -

Nem nekem

Majd elválnék. Majd beválnék. Elválni nem fogok, ígérem. És lesz gyerekem. Beválni meg? Apaként majd beválok? Beválthatatlan ígéret. Isten bevált-e apaként Jézus mellett? Jézusom, miféle blaszfém összevetések? Feláldozásból jeles? Érdemjegyet apaként csak érdemtelen kaphat az ember. Csak úgy lehetek, aki, hogy nem. Fejezzük be. Mondom ki? Tudok róla? Írom meg? Egyre rosszabb. Gazdának lenni jó. Maradjunk ennyiben. De épp ez az, hogy nem lehet maradni. Változni kell, úgy adni át, úgy adni tovább az... életet a halálnak vagy az életet az életnek, mikor mi jut. Nem tudom kimondani, ez a második „élet” mennyit jelent nekem. Annyira sokat, hogy már nem nekem jelenti. Apának lenni talán ez: ami a legtöbbet jelenti, az már nem nekem.

■ **G. István László** (Budapest, 1972): költő, műfordító. Legutóbbi verskötete: *Repülő szőnyeg* (Magvető, 2015).